

λείμματα, μεταξύ ραχδαίων βροχών και συντόμων αιθριάσεων, τὰ πλοιάρια ἐστάθμευσαν νὰ διανυκτερεύσουν παρά τὴν Πιέδρα Πινάτα.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν αὐτὸν τὸν «Ζωγραφισμένον Βράχον», πρὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ ταξιδιωτὰι συνήνησαν ἤδη παρά τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος αὐτὸ ὀνομάζεται οὕτως, ἐπειδὴ οἱ βράχοι τῆς δεξιᾶς ὄχθης φέρουν ἐπίσης γεγλυμμένας μορφὰς καὶ ἄλλα ἱερογλυφικά σημεῖα. Χάρης εἰς τὴν κατάπτωσιν τῶν ὑδάτων, ἀρκετὰ προχωρημένην ἦδη, τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν ὁρατὰ παρά τὴν βάσιν τῶν βράχων, καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἤμπόρσε νὰ τα παρατηρήσῃ ἀνέτως.

Ἄλλως τε τὸ εἶχε κάμη καὶ ὁ Σαφρανζὼν, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ταξιδίου του. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ συμπολίτης των διήρχετο τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ὁρενόκου κατὰ τὸ δευτέρον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του τὸ ἔκαμνον κατὰ τὸ δευτέρον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἡ διαφορά αὕτη ἐνὸς μηνὸς ἔχει μεγάλην σημασίαν εἰς χώραν, ὅπου ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας διαδέχεται οὕτως εἰπεῖν ἀποτόμως τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Ὅθεν τὸ ἐπίπεδον τῶν ὑδάτων εὐρίσκετο ὑψηλότερα τώρα, ἢ ὅσον θὰ εὐρίσκετο μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, καὶ ἡ περίστασις αὕτη ἦτο εὐνοϊκωτάτη διὰ τὸ ταξίδιον τῶν δύο πλοιαρίων, διότι ἡ ἔλλειψις ὕδατος ἀποτελεῖ ἐδῶ τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον.

Τὴν ἄλλην ἐσπέραν ἐστάθμευσαν παρά τὸ στόμιον τοῦ Κουνουκουνοῦμα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων παραποτάμων τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἀλλ' ὁ Γερμανὸς Πατέρων δὲν ἐνόμισε καθήκον του νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ τὸν παραπόταμον τοῦτον, ὅπως τὸ εἶχε κάμη διὰ τὸν Βεντουάρην.

«Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευε τοῦτο; ἤρκεσθη νὰ εἴπῃ. Οἱ κύριοι Φέλιπ καὶ Βαρίνας δὲν εἶνε ἐδῶ, καὶ συζητήσεις καμμία δὲν θὰ ἐγένετο.»

ἴσως, ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐνθυμούμενος τὴν ἀποστολήν, ἢ ὁποῖα τῷ εἶχεν ἀνατεθῆ, θὰ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τοῦ συμπολίτου του, ὁ ὁποῖος εἶχε διασχίσῃ πρὸ αὐτοῦ τὸν Ἄνω Ὁρενόκον, θὰ ἐπεδίβαζέτο μετὰ τοῦ Πάρσαλ εἰς τὴν κορυφάν τῆς Μορίσκας καὶ θὰ ἐξηρεύενα ἐπὶ πέντε-ἕξ ἡμέρας τὴν χώραν, τὴν ὁποῖαν διαβρέχει ὁ Κουνουκουνοῦμα. Ἀλλὰ — ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν. — αἱ ὀδηγίαι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐθυσιάζοντο εἰς τὸ νέον κίνητρον, τὸ ὁποῖον παρέσυρε τώρα τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἐσπευδε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, καὶ θὰ τον ἔτυπεν ἡ συνειδησις ἂν ἐπεδράδυνε τὸ ταξίδιον δι' οἰαςδήποτε ἐξερευνησεως.

Κάποτε ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἐρριπτε καμμίαν λέξιν διὰ τὴν παραμεληθεῖσαν αὐτὴν ἀποστολήν.

— Καλά, καλά ... ἀπεκρίνετο ὁ Ἑλλῶν, ὅτι δὲν ἐκάμαμεν εἰς τὸν πηγυμένον θά το κάμωμεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ...

— Πότε;

— Διόβολε! ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν!

— Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψωμεν ποτέ;

— Ἐγὼ; ... Δὲν ἤξεύρω τίποτε! ...

Καὶ ποῖος ξεύρει ποῦ πηγαίνομεν; ...

Καὶ ποῖος ξεύρει τί θὰ συμβῇ ἐκεῖ; ...

Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εὐρίσκεται ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ...

— Ἐ, καὶ αὐτὸ τι θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιστρέψωμεν;

— Μετὴν δεσποινίδα Κερμῶρ;

— Βεβαίως.

— Ναι! ... ἄλλ' ἂν εὐρεθῇ ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἂν ἡ κόρη του θελήσῃ νὰ μείνῃ μαζί του; τότε; ...

— Δὲν σ' ἐννοῶ, Γερμανέ.

— Ὅθι θελήσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς μόνος;

— Βεβαίωτατα.

— Δὲν πιστεύω πολὺ αὐτὸ τὸ «βεβαίωτατα.»

— Εἶσαι τρελός!

— Ἔστω.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρων δὲν ἐκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν, ἀλλ' οὔτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ἐξακολουθῆσῃ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἐξερευνησις τοῦ Κουνουκουνοῦμα οὔτε εἰς τὴν ἐπιστροφήν ἐφάνετο ἐξησφαλισμένη.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Γαλλία καὶ ὁ Μορίσκος ἔξεκίνησαν πάλιν, καὶ ὅτι δὲν ἔγινε διὰ τὸν Κουνουκουνοῦμα, δὲν ἔγινεν οὔτε διὰ τὸν Κασσικιάρην, τὸ στόμιον τοῦ ὁποῖου διήλθον, περὶ τὴν μεσημβρίαν. Ἐν τούτοις ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων παραποτάμων τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ὁρενόκου, ἡ δεξιὰ ὄχθη εἶνε ποικιλωτάτη. Ἐκτὸς τῆς ὀροσειρραῖας τοῦ Δουίδο, ἢ ὁποῖα διαγράφεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, κεκαλυμμένη ὑπὸ δασῶν ἀδιαπεράστων, καὶ ἄλλα βουνα ἔλαμλλον περιβάλλον τὴν ὄχθην, ἀφίνοντα ἐλευθέραν τὴν ἀψιν τῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων, πρὸς τὰριστερὰ, αὐλακουμένων ὑπὸ τοῦ ἰδιοτρόπου Κασσικιάρη.

Τὰ δύο πλοιάρια ἐπροχώρουν ὑπὸ ἐλαφρὸν ἄνεμον, ἀγωνιζόμενα κάποτε νὰ ὑπερνικῶν τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα, ὅταν, ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ὁ Παῦλος παρετήρησε καὶ ὑπέδειξεν εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ νέου, πολὺ χαμηλὸν καὶ πυκνόν, τὸ ὁποῖον ἐσύρετο ἐφαπτόμενον τῆς πεδιάδος.

Ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδὲξ ἐκύτταξαν μετὰ προσοχῆς τὸ νέφος τοῦτο, τοῦ ὁποῖου αἱ βάραι καὶ συμπαγεῖς τολύπαι ἐξε-

λίσσαντο πλησιάζουσαι ὀλονὲν τὴν δεξιὰν ὄχθην. Ὁ Ζορρές, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν τῆς Γαλλίας, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκεῖνην, καὶ προσεπλάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

— Εἶνε σύννεφο σκόνης, εἶπεν ὁ Βαλδὲξ.

Τῆς αὐτῆς γνώμης ἦτο καὶ ὁ κυβερνήτης Πάρσαλ.

— Μὰ τί πράγμα εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ τόση σκόνη; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Στράτευμα ἢ κάποια ἀγέλη βέλαια, ἀπεκρίθη ὁ Πάρσαλ.

— Τότε πρέπει νὰ εἶνε πολυάριθμοι, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρων.

— Καὶ πολὺ μάλιστα! ἀπήντησεν ὁ Βαλδὲξ.

Τὸ νέφος, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἐπροχώρει ὀλονὲν μετὰ ταχύτητος. Κάποτε διεσχίζετο, καὶ ἔβλεπέ τις, ἢ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν, ὄγκους τινὰς ὑπερύθρους, κινουμένους διὰ μέσου τῶν σχισμῶν.

— Μὴν εἶνε ἄνθρωποι; ... μὴν εἶνε ἡ συμμορία τῶν Κουίθων; ... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Τότε ... γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό... ἄς ὀδηγήσωμεν τὰ πλοιάρια πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθην, εἶπεν ὁ Πάρσαλ.

— Ναι, ναι, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό... καὶ χωρὶς νὰ χάσωμεν στιγμὴν! ὑπέλαβεν ὁ Βαλδὲξ.

Ἐδόθη ἡ διαταγή, καὶ πρῶτον κατεβίβασαν τὰ ἱστία, τὰ ὅποια θὰ ἦσαν πρόσκομμα εἰς τὴν λοξοδρομίαν τῶν πλοιαρίων ἔπειτα οἱ ναῦται, ὠθοῦντες μετὰς καλάντσας, διηθύονον πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τὴν Γαλλία, ἢ ὁποῖα προηγείτο τῆς Μορίσκας. Ὁ Ζορρές, ἄφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρετήρησε προσεκτικῶς τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ, ἀνέλαβε τὴν θέσιν του καὶ ἐβόηθη εἰς τὸν χειρισμόν, χωρὶς νὰ δεικνύη καμμίαν ἀνησυχίαν.

Ἀλλ' ἂν ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἦτο ἀνήσυχος, οἱ ἐπιβάται εἶχον δίκαιον νὰ εἶνε, ἂν πραγματικῶς τοὺς ἠπέλειε συνάντησις μετὰ τοῦ Ἀλφανίξ καὶ τῶν Ἰνδῶν του. Ἐκ μέρους τῶν κακούργων τούτων, οἵκτον δὲν εἶχον βέβαια νὰ ἐλπίζουσι! Εὐτυχῶς, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν θὰ εἶχον τὰ μέσα νὰ διαπεράσουν τὸν ποταμόν, τὰ πλοιάρια, ἱστάμενα παρά τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, θὰ ἦσαν πρὸς τὸ παρὸν προφυλαγμένα.

Ἄμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ἔδεσαν τὰ πρυμνήσια ἀπὸ κορμούς πτερας τῆς ὄχθης, καὶ ἀνέμενον μετὰ τὰ ὄπλα παρά τὸ πλευρόν, ἔτοιμοι νὰ μνησθῶν.

Τὰ τριακόσια μέτρα τοῦ Ὁρενόκου δὲν ὑπερέβαινον τὴν ἀπόστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἤμποροῦσε νὰ φθάσῃ ἡ σφαῖρα τῆς καραμβίνας.

Δὲν ἀνέμειναν ἐπὶ πολὺ. Τώρα αἱ τολύπαι τοῦ κονιορτοῦ μόλις ἀπέχον εἰκοσάδα βημάτων ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐξ αὐτῶν ἀνεβίδοντο κραυγαί, ἢ μᾶλλον μυκηθμοί, περὶ τῆς φύσεως τῶν ὁποῶν δὲν ἠδύνατό τις νὰ πατηθῇ.

— Ἐ! μὴ φοβάσθε! ἀνέκραξεν ὁ Βαλδὲξ, εἶνε κοπάδι βοδιῶν!

— Ὁ Βαλδὲξ ἔχει δίκαιον, προσέθεσεν ὁ Πάρσαλ. Εἶνε βώδια ... χιλιάδες ... καὶ γι' αὐτὸ σηκόνουν τόση σκόνη.

— Καὶ κάμουν τόσον ὄρυθον! προσέθεσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Ὁ ὄρυθος αὐτὸς ὁ ἀπεριγραπτός, προήρχετο τῶντι ἀπὸ τοὺς μυκηθμοὺς τῶν ἀπειραρχίων ἐκεῖνων βοῶν. Ὁ Παῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε παρακαλῆσαι νὰ μείνῃ εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Γαλλίας, χάριν περιέργους νὰ ἴδῃ ἀγέλην βοῶν διασχίζουσαν τὸν Ὁρενόκον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΡΑΓΙΔΑΣΚΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑ

ΙΑ κραυγὴ ἀντηχεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν μας: Τραγιάσκα Ρουμανία!

(Ζήτω ἡ Ρουμανία!) Καὶ εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν ἀνταποκρίνεται ἀμέ-

σως ἄλλη, ἐπίσης ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης: Ζήτω Ἑλλάς!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀφίχθησαν οἱ Ρουμῶνοι φοιτηταί, ἐλθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ των κ. Τοτσιλέσκου, διὰ νὰ προσκυνήσουν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, αὐτὸς εἶνε πλέον ὁ γενικὸς χαιρετισμὸς: Τραγιάσκα Ρουμανία! — Ζήτω Ἑλλάς!

Οἱ ζῶντες μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ ἦτο ἀδύνατος νὰ φαντασθῶν τὸν μέγαν, τὸν ἀπεριγραπτόν, τὸν πάνδυμον, τὸν τρελλὸν ἐνθουσιασμόν, μετὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπέδεχθησαν καὶ ἐφιλοξένησαν τοὺς ἐπισκέπτας των. Ὅθι ἦτο ἐπίσης ἀδύνατον νὰ φαντασθῶν τὴν ἀγάπην, τὸν θαύμασμόν, τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν μετὰ τὴν εἰλικρινείαν καὶ μετὰ τὴν ἀφελείαν ἐξεδήλωσαν οἱ Ρουμῶνοι, — χαρίσματα τοῦ ἐθνικοῦ τῶν χαρακτῆρος αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐπροκάλεσαν, ἐξήνεψαν καὶ διετήρησαν μέχρι τέλους τὸν παναθηναϊκὸν ἐνθουσιασμόν. Διότι ὅσον φιλικὴ καὶ ἐγκάρδιος θὰ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἡ ὑποδοχὴ

καὶ φιλοξενία, δὲν θὰ ἐξήρχετο ἴσως ἀπὸ τῆς θύρας τῆς τυπικότητος, ἂν οἱ Ρουμῶνοι ἐκδρομῆσαι δὲν εἶχον ἐνεῖνο τὸ κατὰ τὸ ὅποιον ἀμέσως, ἐκ πρώτης ὄψεως, τοὺς κατέστησεν ἀγαπητοὺς καὶ δημοφιλεῖς. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον ἀνεστάτων ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν καὶ φρενιτιδῶν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὄχι μόνον τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ὅσας τὰς πόλεις, τὰς ὁποῖας ἐπεσκέφθησαν οἱ συμπαθεῖς μας ξένου. Σὰς ἐπαναλαμβάνωνται ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς εἴπω τί καὶ τί ἔγινε. Ἄλλως τε, ὅσοι ζῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ εἶδατε καὶ ἐλάβατε εἰς αὐτὰ μέρος (μάλιστα ἐνεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοτέρους φίλους τῆς «Διαπλάσεως» ἦτο καὶ μέλος τῆς ἐπὶ τῆς δεξιῶσεως Ἐπιτροπῆς.) Ὅσον πάλιν ζῆτε ἄλλου, θὰ τα νεγνωτάτε εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα δὲν γράφον ἄλλο παρά διὰ τοὺς Ρουμῶνους. Ὄστε δὲν θὰ σὰς περιγράψω οὔτε τί ἔγινεν ἐξωθεν τοῦ λήμεος τῶν Ἀλῶν, ὅταν ὁ στολισμὸς μας προὔπηγθη τὸ «Μοντενέγρο» — τὸ ἀτρόπαιον τὸ φέρων τοὺς ξένους, — οὔτε τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Πειραιῶς, οὔτε τὴν ἀποθέωσιν τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε τὴν μεγάλην φωταΐαν, οὔτε τὴν δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως, οὔτε τὴν ἐορτὴν τοῦ Πανεπιστημίου, οὔτε τὴν γεῦμα τοῦ Ζαπτείου, οὔτε τὴν φωταγωγίαν τῆς Ἀκροπόλεως, οὔτε τὴν ἀλησμόνητον ἐορτὴν τῆς Κηφισιάς εἰς τὰς ἐπαύλους τοῦ κ. Πεσμαζόγλου, οὔτε τὴν τιμητικὴν παράστασιν τοῦ «Οἰδίποδος» εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον, οὔτε τὴν ἐσπερίδα τῆς «Νέας Σκηπῆς», οὔτε τὰς παννυχίδας τῶν ὑπαίθριων χορῶν, τῶν ἀτμάτων, τῶν ζητωκραυγῶν, τῆς τρέλας ... Καθὼς εἶπε καὶ ὁ κ. Τοτσιλέσκος εἰς ἕνα του λόγον: «Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ὑπέδεχθησαν ἀπλῶς τοὺς Ρουμῶνους, τοὺς ἐνηγκαλίσθησαν.» Καὶ ἦτο τῶντι ἐνὸς μεγάλου καὶ ἀπέραντος ἐναγκαλισμῶς, ὅλη αὕτη ἡ συνεχὴς σειρά τῶν ἐορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν, πρὸς τιμὴν τῶν Ρουμῶνων.

Ἐὰν ἦθελα ὅμως νὰ σὰς εἴπω καὶ νὰ σὰς παραστήσω, — ἀνεξαρτήτως τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς ἐκ τῶν διαφορῶν θεαμάτων ἀπολαύσεως, — πόσον ἦτο εὐφρόσυνον καὶ συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῆς ἀδελφοποιήσεως αὐτῆς δύο λαῶν. Τὰ δάκρυα ἀνεβιδάζοντο αὐτόματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἤκουε κανεὶς τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς, καὶ ὅταν ἔβλεπε τὰς ἀδελφικὰς περιπέτυεις. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔβλεπεν, εἰς κάθε τοιοῦτον ἀμύγμημα ἑλληνοσ καὶ ρουμῶνου φοιτητοῦ, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανίαν περιπτυσσομένας ἀλλήλας. Διὰ τοῦτο τὴν ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καθόδου τῶν Ρουμῶνων φοιτητῶν θὰ διατηρήσουν ἐπὶ πολὺ Ἕλληνας καὶ Ρουμῶνοι, καὶ αὕτη θὰ συντελέσῃ διὰ νὰ συσφιγθῶσιν ἐτι μᾶλλον οἱ φιλικὸι δεσμοί, οἱ ὁποῖοι

ἤρχισαν νὰ συνενώνουν τοὺς δύο λαούς.

Ἡ φιλικὴ συνενόησις, ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσις, ἡ ἀδελφοποίησις τῶν λαῶν, — ἰδοὺ ποῦ τείνει ὁ πολιτισμὸς, ἰδοὺ ποῦ ἄγει ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅσον τὸ θέαμα λαῶν, οἱ ὁποῖοι μισοῦνται, ἐρίζουν καὶ ἀλληλοσπαράσσονται εἶνε ἀλλοτρίων καὶ ἀποτρόπαιον, ἄλλο τόσον εἶνε παρήγορον καὶ εὐφρόσυνον τὸ θέαμα λαῶν οἱ ὁποῖοι ἀγχιπώνται καὶ ἀδελφοποιούνται. Διὰ τοῦτο ἡ καθόδος τῶν Ρουμῶνων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλθόντων μετὰ τὸσον φιλικὰς διαθέσεις καὶ μετὰ τὸσον εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις, ἐνέπλησε τὰς ψυχὰς μας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ μας ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶμεν εἰς ἕνα ποτὲ ὄλην τὴν μαγείαν τοῦ θείου παραγγέλματος: «Ἀγαπάτε ἀλλήλους.»

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΟΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΥΓΑΔΟΣ Ο ΔΟΦΟΦΟΡΟΣ

Πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας καιρὸς ἐνεημεμένη, ἀῖ γλυκυτάτη ἀνοῖξις ροδοστεφανωμένη,

τὸν ἐρχομὸς τῆς διαλαλεῖ τοῦ πιστικοῦ ἢ φλογέρα, καὶ οἱ παῖδοι κορυδαλοὶ πετώντας εἰς τὸν ἀέρα.

Κ' εἶνε πουλάκια εὐμορφα, στακτόχρυσον ἔχουν χρῶμα μετὰ δύο γραμμὰς λευκόχρωμας ἀπὸ τὸ λαιμὸς ὡς τὸ στόμα

ἔχουν τὸ ράμφος μυτερὸ μακρὰ τὰ δύο πτερά τους, δύο ποδαράκια κλαρωτά, δὴν ψάρι τὴν οὐρά τους.

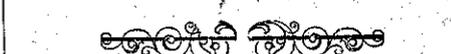
Τέσσερα δάκτυλα λεπτὰ καὶ πίσω ἕνα νυχάκι μακρὸν, νὰ πιάνωνται σφικτὰ εἰς τὸ λυγιστὸ κλαδάκι.

Στὴ χαρωπὴ τους κεφαλὴ ... μικρὸ λοφίον ἔχουν, σὰν στρατιῶτες ἐν στολῇ, ποῦ ἀνοίγοι κλεῖ ὅταν τρέχουν,

πετώντας εἰς τὴ γαλανὴ τοῦ οὐρανοῦ ἀγκάλη, νὰ κηλαιδήσουν τῆς αὐγῆς τὰ μαγεμμένα κάλλη,

τὲς εὐμορφίαις τ' Ἀπρίλη καὶ τοῦ Μαγιοῦ τὸ δεῖλι!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Και πώς αυτό το θαύμα; ήρωτησεν ή κυρία Δέ Ρεσάκ. Μ' εκείνα τὰ λατινικά λόγια πού ἐδιάβαζε προηγήτερα;... Μήπως ὁ Δὸν Ἰουστίνος κάμνει μαγείες;... Ἀλλοίμονον!... Πῶς νὰ μὴ πηγαίη ὁ κόσμος ἀπὸ κακὸ σὲ χειρότερο, ἔταν καὶ οἱ πλέον σοφοί...

Ἡ Ἀδελαΐς ἐκρυψε τὸ πρόσωπον ὀπίσθεν τοῦ ἐργοχείρου της, διὰ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς ἀγαθῆς κυρίας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Γάστων ἀνέλαβε τὰς τακτικὰς του συνηθείας, καὶ

« Ἐμείναν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, παρατηροῦσαι ἄνωθεν τῶν ἐπάλξεων. » (Σελ. 289, στ. 6'.)

οἱ ἀπεσταλμένοι του διέτρεξαν τὰ χωρία τῆς περιοχῆς, διὰ νὰναγγείλουν εἰς τοὺς νεαροὺς ὑποτελεῖς, ὅτι ὁ «ἀρχηγός» των τοὺς ἀνέμενε διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ἄλλ' ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Γάστωνος νὰ ἐπανίδῃ τὸν Ἰωβῆνον ἠῤῥαξαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Κάθε φοράν πού ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πύργον μετὰ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ παιγνίδια, ἔτρεχε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν σκοπὸν, μήπως ἐφάνη κανεὶς ἐρχόμενος μακρόθεν.

— Αὐθέντα, τῷ ἀπεκρίθη ἐν ἀπόγευμα ὁ σκοπός· βλέπω ἕνα πεζὸν νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν πύργον μὲ μεγάλα βήματα.

— Μήπως εἶνε ὁ Ἰωβῆνος;
— Ὅχι· φορεῖ ροῦχο ἀπὸ γαλάζιο πανί, κόκκινη πλατεῖα ζώνη, κασκέτο μαῦρο. Μοιάζει σὰν ξυλοκόπος τῆς Ἐρλῆς.
— Ἄ, ξέρω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γά-

στων· οἱ λησταὶ τοῦ Ρουσιγιῶν θὰ ἐφάνησαν πάλιν, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρλῆς στέλλουν νὰ μου ζητήσουν βοήθειαν... Ὁ Ἰωβῆνος, Ἰωβῆνε, διατί νὰ λείπῃς ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς πρώτης μου μάχης; Μετὰ τὸν μονόλογον τοῦτον, ὁ νεαρὸς πυργοδοσπότης εἶπε πρὸς τὸν σκοπὸν:

— Ἄμα φθάσῃ ὁ ξυλοκόπος αὐτός, νὰ εἰσαχθῇ ἀμέσως εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν· ἐκεῖ τὸν περιμένω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν ὑλοτόμων τῆς Ἐρλῆς.— Ἡ φρονιμωτέρα τῶν δύο νεανίδων, γίνεται ἡ τολμηροτέρα.

Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κατοίκων τῆς

ποίου νὰ φύγῃ, διὰ νὰ μὴ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων τῆς Ἐρλῆς. Ἀντὶ νὰκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν αὐτὴν, ἡ ἀγαθὴ Κατίνα εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἄλλους τοὺς χωριανοὺς περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον. Τότε ἔγινε πανικός. Γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροντες ἐκρύφθησαν εἰς τὸ μέγα- λύτερον σπήλαιον τοῦ βουνοῦ Ἁγίου Οὐβέρτος. Μόνοι οἱ ἄνδρες τῆς Ἐρλῆς, ὑλοτόμοι καὶ ἀνθρακεῖς, ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ χαθοῦν ὄλοι, μέχρι τοῦ τελευταίου, παρὰ νὰφήσουν τοὺς ληστὰς νὰ ἔμβουν καὶ νὰ καύσουν τὸ χωριὸν των. Ἐπειτα ἀνέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Οὐβέρτου, ἔπου ὁ ἡγούμενος Μωγγῆρος τοὺς ἠλόγησε καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνεν, εἰπὼν εἰς αὐτούς, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ Βερνάζου, ἤμποροῦσαν νὰντιμετωπίσουν καὶ νὰποτρέψουν τὸν κίνδυνον. Τότε ἐξέλεξαν ἕνα, —αὐτὸν πού ὠμιλοῦσε, —καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ ζητήσῃ γονατιστὸς τὴν βοήθειαν τοῦ κυρίου των.

— Σῆκω ἐπάνω, καλέ μου ἄνθρωπε, τῷ εἶπεν ὁ Γάστων, τείνων τὴν χεῖρα. Σῆκω, διότι δὲν πρόκειται νὰ μου ζητήσῃς χάριν. Εἶνε τὸ καθήκον μου αὐτό, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ το πράξω. Μετὰ μίαν ὥραν, ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν τὰ ἔπλα καὶ τὰ ἄλογα, θὰ ξεκινήσωμεν διὰ τὴν Ἐρλῆν. Πήγαινε τώρα νὰναπαυθῆς καὶ νὰ συνέλθῃς, διὰ νὰ εἶσαι ἔτοιμος νὰ μας ἀκολουθήσῃς.

Ἄμα ἀπεσῦρθη ὁ ὑλοτόμος, ὁ Γάστων ἔδωσε διαταγὴν εἰς τὸν ἵπποκόμον τοῦ νὰ ὀπλίσῃ καμμιὰ πενηνταριά ἄνδρας, καὶ νὰ στείλῃ ἄνθρώπους εἰς τὰ τρία χωρία νὰ συναθροίσουν τοὺς νεαροὺς του στρατιώτας.

Ὁ δὲν Ἰουστίνος παρετήρησε τότε ὅτι ἦτο προτιμώτερον νὰ δανεισθῇ περισσότερους ἄνδρας ἀπὸ τὴν φρουρὰν τοῦ πύργου, παρὰ νὰ συμπεριλάβῃ τοὺς νεοσυλλέκτους του.

— Ὅσον διὰ τοὺς μικροὺς, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, αὐτὸ ἐννοεῖται. Ἄλλ' ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους ὑπέδειξε, εἶνε ὄλοι μεγάλοι, μεγαλῆτεροί μου, καὶ θὰ παρεπονούντο μὲ τὸ δίκχο των ἂν ὁ «ἀρχηγός» των ἐξεστράτευε χωρὶς αὐτούς.

— Τί; θὰ ὑπάγῃς καὶ σὺ νὰ πολεμήσῃς μὲ τοὺς ληστὰς; ἀνέκραξεν ἡ Ἐρμάνη, ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι καὶ ὁ ἀδελφός της θὰ ἐλάμβανε μέρος αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐστρατείαν. Δὸν Ἰουστίνε, μὴν ἐπιτρέψετε τέτοιαν τρέλλαν... Γάστων, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω. Ὡς μεγαλῆτέρα, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατάσω ἐδῶ, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς μας.

— Ναί, ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκιακὴν διεύθυνσιν, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἰδικὴν μου, ἀπήντησεν ὁ Γάστων ἀποφασιστικῶς. Ἄλλως τε, μὴ λησμονῆς ὅτι ὁ πατέρας μου ἔδωσε τὴν ἀδειαν νὰ γυμνασθῶ φέτος εἰς

τὰ ἔπλα, εἴτε εἰς ψευδοπολέμους, εἴτε εἰς μάχην ἀληθινήν.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Γάστων ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν πανοπλίαν του.

— Ὡστε λοιπὸν θὰ τον ἀφήσετε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του; εἶπεν ἡ Ἐρμάνη πρὸς τὸν δὸν Ἰουστίνον.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ, ἀφ' οὗ ἔχει τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς του, ἀπήντησεν οὗτος. Ἄλλ' ἡσυχάσατε, θὰ ὑπάγω κ' ἐγώ... Ἄν καὶ κληρικὸς, ἀφ' οὗ ὅμως πρόκειται νὰ ὑπερασπίσωμεν ἐντίμους ἀνθρώπους ἐναντίον ληστῶν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιβληθῶ κ' ἐγὼ τὴν σκουριασμένην πανοπλίαν μου καὶ νὰ τον ἀκολουθήσω.

— Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐξέλθῃ, δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῇ! ἀνέκραξε καὶ πάλιν ἡ Ἐρμάνη. Τὸν γνωρίζω· θὰ ριφθῇ ἀμέσως εἰς τὴν μάχην.

— Ὅχι, ὄχι, ἡσυχάσατε. Θὰ τον ἐπιβλέπω καὶ δὲν θὰ τον ἀφίσω νὰ ἐκτεθῇ... Σᾶς ἐξορκίζω, δεσποινίς, μὴ ἐναντιώσθε εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῇ ὁ Γάστων ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐκστρατείαν, καὶ μὴν πιστεύετε τὰ ὑπερβολικὰ πού λέγουν οἱ ἔμποροι χωρικοί. Ἀῦριον τὸ πρωὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

— Καλὰ, τὸν ἀφίνω, εἶπεν ἡ Ἐρμάνη, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον. Ὑποσχεθῆτέ μου ὅτι θὰ μου χορηγήσετε τὴν πρώτην χάριν πού θὰ σας ζητήσω, δὲν Ἰουστίνε, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

— Τὸ ὑπόσχομαι εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ παιδαγωγός, κατευχαριστημένος διότι ἐτελεῖσεν οὕτω ἡ συζήτησις.

— Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί χάριν θὰ τῷ ζητήσῃς, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς πρὸς τὴν Ἐρμάνην, ἅμα ἔμειναν μόναι.

— Ἀπλούστατα· ἂν ἡ πρώτη ἐξοδος τοῦ Γάστωνος δὲν ἀποθῇ ὅπως ἐλπίζει καὶ ἔπως ἐλπίζω, θὰ τῷ ζητήσω νὰ μὴ τῷ ἐπιτρέψῃ δευτέραν. Ἐμπρὸς τώρα ὑπομονή, καὶ ἄς καταβῶμεν εἰς τὸ προαύλιον, νὰποχαιρετίσωμεν τὸν μικρὸν αὐτὸν Ἄρην... Ἄς εἶχε τοὐλάχιστον κανένα ἄλογο τῆς προκοπῆς! Εἶνε πολεμικὸ ἄλογο αὐτὸ τὸ ἀρνάκι πού ἔχει;... Ὑπάρχουν τόσα παραδείγματα πολεμιστῶν πού ἐχάθησαν ἢ ἐσώθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἵππου των!... Ἄχ, τί κρίμα πού δὲν ἤμπορεσε ὁ πατέρας νὰ του αγοράσῃ φέτος ἕνα ἄλλο!... Ποτὲ ἡ πτωχεία μας δὲν μου ἐφάνη ἐπαισθητοτέρα, παρὰ τώρα πού στερεῖ τὸν Γάστωνα ἐνὸς καλοῦ ἵππου!

Ὀμιλοῦσαι οὕτως, αἱ δύο νεανίδες ἐφθασαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διήλθον πρὸ τοῦ ἀποσπάσματος, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε συνταχθῇ. Ἡ Ἐρμάνη ἀφήκε στεναγμὸν ἀνακουφίσσεως ἅμα εἶδε τὸν Γάστωνα, ἀνεβασμένον μετὰ τοῦ Ἰουστίνου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεγαλοσώμου νορμανδικοῦ ἵππου.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, δεσποινίδες, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, χαιρετῶν τὰς δύο νεανίδας. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν δι' ἡμᾶς.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπῶμεν, ὅτι τὸ ἔκαμαν καὶ αἱ δύο ἐξ ἄλλης καρδίας. Κατόπιν ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ παιδαγωγός των ἐρογγάλιζεν ἤδη μακαρίως, ὅταν ἡ Ἐρμάνη εἶπε πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα:

— Ἀναβαίνομεν εἰς τὸν πύργον; Ἡ σιωπὴ τῆς νεκτὸς φέρει ἠχοὺς ἀπὸ τόσῳ μακρὰν, ὥστε θὰ ἡσυχάσωμεν ὀλίγον ἂν δὲν ἀκούσωμεν τίποτε καὶ ἂν δὲν ἴδωμεν κόκκινον τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐρλῆς. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ συμπεράνωμεν ὅτι εἶνε ἡσυχία.

— Πηγαινόμεν! εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς. Ἐτρεπάσθησαν καλὰ, ἐπῆραν ἐν κλεπτοφάναρῳ, τὸ ὁποῖον ἄφσαν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἐλικοειδοῦς κλίμακος, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, παρατηροῦσαι ἄνωθεν τῶν ἐπάλξεων. Ἄλλὰ δὲν εἶδον ἄλλην λάμψιν, ἐκτὸς τῆς μαρ-

μαρυγῆς τῶν ἀστέρων, οὔτε ἤκουσαν ἄλλον κρότον, ἐκτὸς τοῦ κοάσματος τῶν βατράχων.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

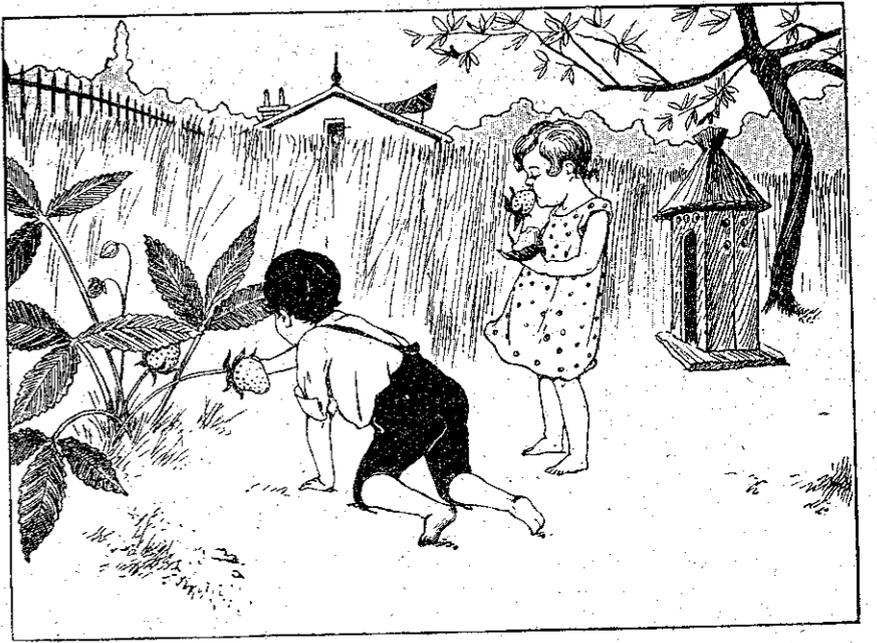
«Ὅταν ἡ Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὡς Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ θ α, ἀνέγνωσεν ἐν δεήγημά της ἐνώπιον τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, ἔκαμε τὸν ἐξῆς πρόλογον:

« Ἡ γυνὴ σιγάτω ἐν τῷ ναῶ » λέγει ἡ Γραφή. Ἡ δρᾶσις τῆς γυναικὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται τῆς ἱερᾶς ἐστίας. Ἡ φωνὴ της οὐδαμῶ ἡγεῖ γλυκύτερον ἢ ἐν μέσῳ τῶν τέκνων της. Εἰς ἐμέ ὁμοῦς ὁ Θεὸς ἐξέτεινε τὴν ἐστίαν καὶ τὴν ἐμεγάλυνεν: ἡ γλυκεῖα πατρίς μὲ τὰ ὑπερήφανά της τέκνα δὲν εἶνε ἀρά γε ἐστία καὶ αὐτὴ μεγάλη καὶ προσφιλῆς; Δὲν εὐρίσκομαι λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐν τῇ ἐστίᾳ μου καὶ ἐν μέσῳ τῶν τέκνων μου; »

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Ε'.

Ἔτσι ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιῶ δὲν ἐπρόφθασαν οὔτε νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Κυρὰ - Μέλισσα, γιὰ τὸ ὠραῖο μέλι πού τους ἔδωσε. Τὸ ἐπῆραν ὅμως μὲ χαρὰ καὶ ἐγύρισαν πάλιν κοντὰ ἄστὲς φραουλιές, καὶ ἄρχισαν νὰ κόβουν καὶ νὰ τρώγουν.

Τὶ νόστιμες πού ἦταν τώρα! Ἐκοβαν μιὰ φράουλα, τὴν ἐβουτούσαν ἄστὸ μέλι καὶ τὴν ἔτρωγαν. Ἔτσι ἔφαγαν πολλές, —ἀπὸ δέκα ὁ καθένας. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι εἶνε μικρὸ πρᾶγμα δέκα φράουλες διὰ παιδάκια τῆς ἡλικίας των. Καὶ μάλιστα τόσο μεγάλες φράουλες καὶ τόσο γλυκεῖες!... Σὲ λίγο ἐχόρτασαν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 279.)

"Ηθελ' να όμιλήση περί χόνος" άλλ' επειδή ποτέ δεν είδε να χιονίζη, δεν ή- μπόρει να δώση σαφεστέραν ιδεάν περί αούτης.

— Και τὰ κακά παιδιά γίνονται σκλη- ρά και πίπτουν 'ς τή γή κομμάτια - κομ- μάτια ;

— "Όχι, αλλά είνε αναγκασμένα να μένουν μέσα εις έν δωμάτιον σκοτεινόν και μελαγχολικόν; έπου τουρτουρίζουν και στενοχωρούνται. Τι δυστυχής ποϋ είνε ή ζωή των σχετικώς πρὸς τήν ιδι- κήν σας, τὰ όποία ζήτε ακαταπαύστως κάτω από ώραιον ήλιον, μέσα εις τήν πρασινάδα και εις τούς βατράχους !

Μετά τίνα καιρόν, τὰ μικρά έμεγά- λωσαν ώστε ήδύνατον να σηκώνωνται έν- τός τής φωλεάς των και να παρατηροϋν όλοτριγύρω. Τότε ό πατήρ των τοίς έ- φερε βατράχους πρασίους, φιδάκια, και άλλα τοιαύτα όρεκτικά, τὰ όποία ήρ- παζον με φυσικήν έπιδειξιότητα. "Επειτα τοίς έδεικνυε διάφορα παιγνίδια διά να διασκεδάζουσι. "Εθετε τήν κεφαλήν του επί τής ούρας του, ανωρθούτο τότε επί του ένος ποδός τότε επί του άλλου, και έκτύπα δυνατά τὸ ράμφος του και διά να ένώση τὸ ώφέλιμον με τὸ τερπνόν, τοίς έμίλει περί τής φυσικής ιστορίας τῶν λιμνῶν και τῶν ποταμῶν.

— Πρέπει τώρα να σας μάθω να πε- τάτε, είπε μίαν ήμέραν εις τὰ λελεκά- κια ή πελαργίνα, και τὰ έφερε και τὰ τέσ- σαρα επί τής στέγης.

"Επρεπε να τα ιδήτε πῶς καθ' στιγμὴν έκονδυλοϋσαν ώσαν μεθυσμένα επί τῶν μακρῶν και στενῶν ποδῶν των όσον και άν προσεπάθουν να κρατηθοϋν εις ίσορ- ροπίαν με τὰς πτέρυγὰς των, ένινδύνουν όλονέν να κατρακυλήσουν.

— Κυττάξετε με καλά, είπεν ή μήτηρ, να, πῶς πρέπει να βασιτάτε τήν κεφαλήν σας. Να, πῶς πρέπει να στέκεσθε 'στα πόδια σας ! "Εν . . . δύο ! "Εν . . . δύο ! "Ετσι προοδεϋει κανείς εις τὸν κόσμον. — "Επειτα επέταξεν όλίγον μακρύτερα, και τὰ μικρά θελήσαντα να τήν μιμηθοϋν, έ- κίνησαν τὰς πτέρυγὰς των και έπήδησαν όλίγον κλονούμενα.

— Δεν θέλω εγὼ να πετάξω, είπε τὸ έν εξ' αούτων, επιστρέψαν εις τήν φωλεάν. Δέν με μέλει! άς μὴν πάγω εις τήν Αίγυπτον.

— Λοιπὸν θέλεις να περάσης τὸν χει- μῶνα εδῶ και να παγώσης από τὸ κρύο; και να σε πιάσουν τὰ κακά παιδιά, να σε κρεμάσουν, να σε ψήσουν και να σε σου- βλίσουν; Περιμένε λιγάκι, να πάγω να τα φωνάξω.

— "Όχι! όχι! άνέκραξε τὸ λελε- κάκι, και έπανήλθεν επί τής στέγης μετά τῶν αδελφῶν του.

Μετά τρεῖς ήμέρας, και τὰ τέσσαρα ήξευρον όλίγον να πετῶσι. Έφαντάσθη- σαν ότι ήμπορούν πλέον να διασχίζουσι τὸν άέρα, άλλ' άμα ύψώθησαν όλίγον, πούφ !.. να τα και τὰ τέσσαρα χάμω και μόνον άφ' οϋ έκοπίασαν πολύ με τὰς πτέρυγὰς των και τα έβόήθησεν άκούμη και ή μήτηρ των, κατώρθωσαν ν' ανα- βοϋν πάλιν εις τήν στέγην.

Τὰ παιδιά έπλημμύρησαν πάλιν τήν όδόν, τραγουδοϋντα με τήν διαπεραστικήν των φωνήν :

Τὸ πρώτὸ σου θὰ κρεμασθῆ, Τὸ δεύτερὸ σου θὰ πνιγθῆ, Τὸ τρίτο σου θε να ψηθῆ.

— Δέν καταβαίνουμε να τους βγάλω- με τὰ μάτια; ήρώτησαν οί πελαργίκοι καταθωμωμένοι.

— "Ω, όχι ! "Αφήστε τα να λέγουσι, άπήντησεν ή μήτηρ, και άκούχτε έμένα τούτο είνε προτιμότερον. "Εν . . . δύο . . . τρία !.. άριστέρα... κανετε τὸ γύρο τής καπνοδόχης !.. "Εν... δύο... τρία... δε- ξιά τώρα !.. Καλά ! πολύ καλά ! Αϋ- ριον θὰ έλθετε μαζί μου εις τὸ ποτάμι; θ' άπαντήσωμε πολλά ζεύγη πελαργῶν με τὰ παιδιά των; κυττάξετε να στέκε- σθε καλά, και να με τιμήσετε.

— Και δι' ανταμοιβήν μας δεν θὰ μας αφήσης να εκδικηθοϋμε λιγάκι αούτα τὰ κακόπαιδα ;

— "Ας φωνάζουσι όσο θέλουσι ή φω- νές των δεν θὰ μας έμποδίσουν ν' ανα- χωρήσωμε εις τὰς Πυραμίδας, και να ζήσωμεν εκεί πλουσιοπάροχα, έν φ' αούτα εδῶ θὰ τουρτουρίζουσι από τὸ κρύο. Τὰ φθάνει αούτή ή τιμωρία.

— "Αδιάφορον" ήμεις ήθέλαμε να εκ- δικηθῶμε μόνον μας, είπον οί μικροί πε- λαργοί μὴ τήν συνήθη εις τήν ήλικίαν των μνησικαίαν.

Έξ όλων τῶν παιδιῶν, τὰ όποία έτρα- γουδοϋσαν εις τὸν δρόμον, περισσοτέραν σκληρότητα πρὸς τὰ πτηνά έδεικνυεν έν παιδίον εξαετές. Οί μικροί πελαργοί, μὴ έχοντες καμμίαν ιδεάν περί τής ήλικίας τῶν ανθρώπων και βλέποντες αούτὸ μεγα- λύτερον από τὸν πατέρα των και από τήν μητέρα των, τὸ έφαντάζοντο τούτῳ χριστον εκατόν ετών. Κατ' αούτῳ πρὸ πάντων θὰ εξεθύμωμιον αούτὸ ήρχιζε πρῶτον και δεν έπαυεν οϋδέ στιγμὴν τὰ τραγούδια του και τὰ σκώματά του. Οί μικροί πελαργοί τόσοι πολύ ήρεθίσθησαν, ώστε ή μήτηρ των ήναγκάσθη να τοίς ύποσχεθῆ ότι θὰ τοίς έπιτρέψῃ να εκδι- κηθοϋν, αλλά μόνον τήν ήμέραν τής ά- ναχωρήσεώς των.

—Να ιδοϋμε πρῶτα, πῶς θὰ φανήτε εις τήν μεγάλην έπιθεώρησιν; άν δεν φερθῆτε όπως πρέπει, ό στρατηγός θὰ τρυ- πήσῃ με τὸ ράμφος του τὸ στηθός σας, και ή προφητεία τῶν παιδιῶν έν μερεῖ θὰ έπαληθεϋσῃ ! ίδου διατί πρέπει να πε-

ριμείνετε. — "Ας περιμείνωμε λοιπὸν, είπαν τὰ μικρὰ λελέκια.

Και ήρχισαν πάλιν τὸ έργον των με διπλάσιαν προθυμίαν ήτο αληθῶς μία χαρὰ να τα βλέπῃ κανείς. "Αμα ήλθε τὸ φθινόπωρον, οί πελαργοί ήρχισαν να συναθροίζονται διά να πετάξουσι πρὸς τὰ μεσημβρινά μέρη. "Ηρχοντο εις τὸ λειθά- δι, διαβαίνοντα πολλά μαζί ως άγέλαι, επάνω από τὰ δάση και τὰ χωρία. Και ή γνωστή μας οίκογένεια μετέθη εκεί και ήτο καλλίτερα από όλας και εις τὸ πέταγμα και εις τὸ βάδισμα.

—Να, πλέον ήλθεν ή στιγμή να εκ- δικηθοϋμεν, είπαν οί τέσσαρες μικροί πε- λαργοί πρὸς τήν μητέρα των.

— "Αλήθεια ! είπεν αούτη και ίδου πῶς άπεφάσισα, ότι πρέπει να εκδικηθῆ- σε: Είξεύρω εις ποίον μέρος είνε τὸ λει- θάδι, όπου είνε τὰ μικρὰ παιδιά, εις τὰ όποία έλαβον παραγγελίαν οί πελαργοί να δώσουν γονεῖς. Αούτα τὰ άθῶα πλά- σματα κοιμούνται εκεί ήσυχα-ήσυχα και βλέπουσι θελκτικά όνειρα, τὰ όποία δεν τα ξαναβλέπουσι πλέον εις τήν ζωήν. "Ο- λοί οί γονεῖς έπιθυμοϋν να έχουσι παιδί, και όλα τὰ παιδιά είνε ευχαριστημένα ν' αποκτήσουν ένα αδελφάκι ή μίαν ά- δελφούλαν. Θα πάμε εις τὸ λειθάδι, να ζη- τήσωμεν έν νέον παιδί διά τήν οίκογένει- αν καθενός από τὰ παιδιά εκείνα, τὰ ό- ποία έτραγουδοϋσαν τὸ κακὸ τραγούδι διά τούς πελαργούς. Θα διορθωθοϋν έτσι πολύ ώραια.

Οί μικροί πελαργοί τίποτα δεν ένό- ουν τί ήθελε να εῖπῃ ή μήτηρ των.

—Βεβαίως, επάνελαβεν ή μήτηρ των, άμα ιδοϋν ότι οί πελαργοί εις όλας των τὰς ύβρεις άπήντησαν με ευεργεσίαν, θα εντραποϋν πολύ, ώστε τὸ ακόλουθον έτος όταν θα έλθωμε πάλιν, μόλις θα τολμή- σουν να φανοϋν εμπρός μας, και δεν θα τολμήσουσι να μας άνησυχήσουν. Και άν άρχίσουν πάλιν, μολονότι τούτο είνε ά- δυνατόν, αῖ, τότε, τόσο χειρότερον δι' αούτὰ ! διότι δεν θα είνε μόνον κακά και άδιάντροπα, αλλά και άχάριστα, τὸ ό- ποῖον είνε πολύ χειρότερον, διότι ή άχα- ριστία είνε ελάττωμα τής καρδίας άσυγ- χώρητον.

Οί μικροί πελαργοί, πεισθέντες περι- σσότερον από τὸν τόνον τής φωνής τής μητρός των, παρά από τούς λόγους τής, ήρχισαν να αισθάνονται, πόσον ώραιός και εύφυς είνε αούτος ό τρόπος τής εκ- δικήσεως.

— "Αλλ' έν τούτοις, είπον, τὸ μικρὸ εκείνο παιδί, ποϋ ήρχιζε πρῶτον πάντα τὸ τραγούδι, εκείνο τὸ κακὸ άγόρι, τί θὰ τὸ κάνωμεν ;

— "Όσο γι' αούτὸ αλλάζει; ύπάρχει εις τὸ λειθάδι έν μικρὸ παιδί, τὸ όποῖον κοι- μάται τόσον βαθεῖα, ώστε δεν θα εἴμπο- ρέσῃ πλέον να εξυπνήσῃ θὰ τὸ φέρωμεν εις τὸ μικρὸ παιδί, τὸν έχθρόν σας" και

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η Πηγὴ Χαράς στέλλει πρὸς τήν Διάπλα- σιν τήν εξῆς "Ακροστοιχίδα, με τήν πεποιθήσιν ότι είνε ή δυσκολωτέρα :

"Γρήγκι γράμματα τῶν κατωτέρω λέξωσι ά- ποτελοῦν τὸνόμα μου: Μαμά, Παπάκης, "Ιπ- πος, Λουκούμι, "Ηλιος.

"Εστὴλη υπό τής Σιωῆς Κόρης

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ εξῆς ούνημον άλλ' ώραιωτάτην επιστο- λην έστειλεν ή Μαρίδα τοϋ Εϋρώπου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα : "Κύριε Φαίδων, "Ενευρέφισα εις τήν άνάγνωσιν τής Πρώτης Σειράς τῶν Διηγη- μάτων σας, και γλυκείας εκείθεν αποκομίσασα έντυπώσεις, σπεϋσω σήμερα να έγγραφῶ και εις τήν Δευτέραν. "Αρ' οϋδέ, ως γράφετε, και ή εκδήλωσις τής συμπαιθείας τῶν νέων σας είνε προσφιλις, και ή διά τὰ έργα σας άγάπη σας ένθουσι και σας ένθαρρύνει, ευαρεστηήτε να κατατάξῃ και εμε μεταξύ τῶν ειλικρινῶν φι- λων σας."

"Αλλά και ή "Αγνή Φιλία με πολλήν άφείλ- αν εξέφρασε τὰς έντυπώσεις τής : "Εδιδάβασα τὰ Διηγήματα τοϋ κ. Ξενοπούλου — μου γράφει. — τὰ όποία μου ήρσαν πάρα πολύ άλλα και ήτο δυνατόν να μη μου άρίσουν; Προπάντων εκείνη ή "Αγωνία όπου μ' έκαμε να εἶμαι κ' εγὼ έν αγωνία μέχρι τέλους, μη ύποθέτωσα ότι ήτο όνειρον "Αμα είδα τὸ τέλος, έγέλασα μόνη μου διά τήν αγωνίαν ποϋ είχα συμμερισθῆ εις τήν όρχήν. Μά ήτο τόσο ώραια γραμμένη ! Και τὰ άλλα τόσο ώραια έπίσης, ώστε ποῖο να πιά- ση κανείς και ποῖο ναρίση. Σοϋ έσωκλείω τὸ Δελτίον έγγραφῆς διά τήν Δευτέραν Σειράν, τὸ όποῖον δίδει, σε παρακαλῶ, εις τὸν κ. Ξενο- πουλον, με τὰ θερμότατα συγχαρητήρια μου."

Βεβαίως, Βασιλεϋ τῶν Ναυτῶν, έπιστοκίμα- ζος διελύχως τήν άπόφασιν σου. "Χρεις καιρόν βσον θέλῃς να καταγίνεσαι εις φιλογικίας μελέ- τας, άλλ' έν πρακτικῶν επαγγελμα είνε άπαραί- τητον. Διά τὰ άλλα ποϋ μου γράφεσι, άς επρυ- λαθῶμεν όταν θὰ εκδοθῆ τὸ περιοδικόν δια τούς μεγάλους, — τὸ όποῖον δεν θάρρίσῃ Πολύ μου ήρσαν και οί νεότεροι σίχοι.

"Όχι, Πτερωτὴ Ταξιδιωτίς [Ε], ή συμβου- λή μου είνε να μὴν αλλάξῃ τὸ ωραῖόν σου ψευ- δώνυμον. "Όσον διά τήν αδελφήν σου, έν εῖπαι, ότι θὰ τήν δεχθῶ με άνοιχτάς άγκάλας όταν μου γράψῃ, άφ' οϋ μάλιστα είνε και τόσο ένθουσια- σμένη μαζί μου. "Ε. σοϋ έπέρασεν ό κυριετός; Φινηζομαι τί ωραία ποϋ περνάτε όλοι μαζί. "Ανθόδότης Μαργαριτῶν. Μά πῶς; δεν είδες ότι ό "Αναγίας επέστρεφεν από τὸ Παρίσι; Διά τὸν "Θαυμασίον "Ορενόκον" τὸ είπα κ' εγὼ ότι εις τήν άρχήν φαίνεται κάπως βαρὺς και δύσκο- λος, προπάντων διά τούς μικρότερος, άλλ' έ- πιετα γίνεται τερπνότερος, όπως θὰ τὸν εϋρίσκει τώρα και ό μικρός αδελφός σου.

Εϋχε, Μαρία θ. Μηταράκη, καλά τὸ εϋλοος τὸ φωνηεντόλιπον. Προσάθετε τώρα να λύση και άλλας Πνευματικὰς "Ασκήσεις και να μου τας στείλῃ γραμμένας εις τὸν επί τούτῳ χάρτην τῶν Λύσεων, διά να λαμβάνῃς μερς εις τὸν Δι- αγωνισμὸν. "Αν θέλῃς, εἴμπορεῖς να εκλήξῃς και έν ψευδώνυμον, όπως οί άλλοι φίλοι μου.

Σε βεβαίῳ ότι έγέλασα πολύ, Μεσοποταμί- τισσα, [ΕΕ] με δσα κατέβησαν εις τήν άκρη τής κοκίνας πέννας σου ! "Α μά τί ευμορρα ποϋ τα λέγεις. "Αν εδιδάβαεν αούτὸ σου τὸ γράμμα και τὸ Κεντρί θὰ σου ευγνωμοϋσε τήν βραδυτητα, — αλλά θὰ σε συγχαρήσῃ έννοια σου, και χωρὶς να το διαβάσῃ.

"Ανδρόμαχη και Φιλοπόμπη Α. Φιλίπ- που, σας ευχαριστῶ θερμῶς διά τὸ εσπλάσμα, καθώς και διά τήν άναγνώσιν τής συνδρομῆς σας διά τὸ έτος 1902. Εἴθε οί πρώτοι ποϋ άνανε-

ώνετε φέτος και εκλήξω ότι τὸ γόφρι σας θὰ είνε τόσο καλόν, ώστε οί συνδρομηταί μου θὰ διπλα- σιασοϋν.

"Ο Δημήτριος Ε. Μελανδινός μου συνιστᾷ σήμερα έν παιδίον από τήν πατρίδα του (Πλω- μάριον) όρραπον πατέρα και μητέρα, και άπορον, τὸ όποῖον έπιθυμῶ διακαδῶς να γίνῃ συνδρομη- τής μου, θὰ είνε αιώνως ευγνώμων εις εκείνον, ό όποῖος ήθελε τὸ έγγραψῃ. Να ιδοϋμεν !

Κεραμιδογάτε, δεν εἴμπορῶ να σ' ένθαρρύνω εις αούτῃ τήν εκδοσιν, διότι εκ πείρας γνωρίζω, — άν θέλῃς, έρώτησε και τὸν φίλον μας Σαφέ- ρην, — ότι μετά τήν "Εδικοποίησιν, δέκα ή δωδε- κα θὰ δηλώσουσι ότι έγγραφοται συνδρομηταί. "Επειτα, τί ενδιαφέρον θὰ ήχη έν Λεσβικῶνα από έργα συνδρομητῶν; μήπως οί συνδρομηταί είνε συγγραφεῖς και ποιηταί; "Ισως θὰ ίκανοποιηθῆ ή πρόωρος φιλοδοξία μερικῶν, αλλά οί άλλοι τί θὰ διαβάσουσι; — "Ο κ. Ξενοπούλος σ' ευχαριστεῖ πολύ διά τὸν συνδρομητὴν ποϋ του ένέγραφες.

Ζιζάνιον τής Γεωτρονείας. Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Με μεγάλην μου ευχαριστήσιν εδιδάβασ τήν Ιστορίαν, ύστερ' από τόσο καιρόν ποϋ είχα να λάθω επιστολήν σου.

Πράσινη "Εχοχῆ, αούτὸ τὸ ψευδώνυμον σοϋ εκλέγω πρὸς άναγκαστάσιν τοϋ παλαιῦ. "Όλα ήσαν ωραία, άλλ' αούτὸ μου έφάνη ώραιότερον. Εἶδα και τὸ περιστάτικόν εκείνο, άλλὰ δεν πταίεις σοϋ άφ' οϋ δεν ήσων συνειδημένη να πίνῃς κρασί, και άφ' οϋ σὲ ήνάγκασαν να πῆς, φυσικώτατα θὰ έμεθοϋσε.

"Αηδὸν τής "Ερήμων [ΕΕΕ] διά τήν ωραι- οτάτην επιστολήν σου, και τὰ συγχαρητήρια μου διά τὸν κόστον ποϋ έσῆκωσες, «ακολουθοϋσα τήν μόδα». "Ο κ. Φαίδων ευχαριστήσῃ πολύ διότι, έν' οϋ άνεγνωσες τὰ διηγήματά του δύο φορές τὸ καθένα, πάλιν εξαδιαβάξῃς μερικά, και ποϋ σου ήρσαν υπερβολικά τὸ "Βορεινὸ Πα- ράθυρον" και τὸ "Μίσος".

Και πάλιν ύπενομήσω εις όλους όσοι ή- λαξαν κατοικίαν να μου σταίλων τήν νεαν των διεϋθυσιν, διά να μη χάνωνται εις βάρος των τὰ φύλλα.

"Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δεχο- μαι μετά χαράς εις τήν "Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Γαμβέτταν (Α. Γ.) αούτη είνε ή εκλογή μου, τήν όποιαν περιέμενε άνυπομόνως, διά ναρχί- σης τήν έργασίαν [ΕΕ] διά τήν ωραίαν επιστο- λην, και εύχομαι να πραγματοποιηθοϋν δσα γράφεσι; Ζιζάνιον Σχολείων (Β. Ρ.) αούτὸ διά να συμπληρωθῆ ό θυμὸς τῶν Ζιζάντων . . . και φθάνει διότι έχομεν πάρα πολλά; Ρωμαϊκῶν Σημειῶν (Π. Ρ.) και Παγωμένον Καίκασον («μυστικῶ τῶ τρόπῳ» διά να μὴ έννοση κα- νείς τίποτε.)

"Ασπασμοί, Πληροφορία: τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τούς φίλους μου ότι ήλαξε ψευδώνυμον, και ότι νομαζέται Φιλο- ποίημιν Α. Φιλίππου. — ή Χλόη τής Θαλάσ- σης ασπάζεται τήν "Εθνομικῶν Κόρην και τήν "Ενδοξον Ψαριανήν, πληροφορεῖ δὲ τὸν Βοσκόν τής "Ερήμων, ότι, επειδή εις τήν έρημον δεν θὰ εϋρίσκη χλόην διά τὰ πρῶτά του, προσφέρε- ται να τῷ προμηθεύσῃ αϋτή — ό Ψευδοκρη- γόρος ασπάζεται τὸν Τριχαμιώδη Μαλέαν, τὸν όποῖον γνωρίζει. — ή Κόκκηνη "Εχοχῆ έρω- τᾷ τήν Μικρὰν Χωριατοπούλαν πῶς έπέρασεν εις τήν έσοχῃ τής νόαι της. — ό "Ελπιδοφόρος συγχαίρει τούς βραβευθέντας εις τὸν 6θον Δια- γωνισμὸν, καθώς και τὸν "Ιπποτην τής "Ομί- χλης, διά τὸ ωραῖόν του Π. Πνεϋμα. — ή Σπαρτιάτις Χελωνίς μεταβαίνουσα εις Βῶλον, έπιθυμῶ να γνωρίσῃ δσα εκεί συνδρομητρία. — ή Κυματίτσορα Θαλάσσα χαιρετᾷ τὸν "Ιππό- ττην τής "Ομίχλης, και έρωτᾷ τήν Δέσποιναν "Οράτη άν έλαβε τὸ Δελτάριόν της. — ή "Εθνο-

μος Κόρη συγκαίρει την Πένθημον Κυπάρισον δια τας λαμπράς εξετάσεις του Παρθενωγενέου της — ή Μελαγχροινή της Ανδρον άσπάζεται την Εδθημον Κόρη και πληροφορεί τον Ατρόμητον Γεραπόστολον δι ταρχικά της είνε Μ. Δ. Ρ. — τὸ Ἀγριολούλουδον Ἀνδρον συγκαίρει την Λιονοσαεπή Δίρρην διὰ τὸ βραβεῖον, καὶ τὴν Ἰππερήσαν Ἑλληνίδα διὰ τὰς λαμπράς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν — ή Γλυκίφρογγος Σελήνη ἀσπάζεται τὴν Ἀηδύνα τῆς Ἑρήμου — ή Κεραμιδόγατος συγκαίρει τὸ Ἴον τοῦ Ἀγροῦ διὰ τὰς λαμπράς ἐπὶ πτυχίῳ εξετάσεις του, καὶ τὸ Ζοφερόν Νέφος διὰ τὸ βραβεῖόν του — τὸ Σπήλαιον τῶν Μουσῶν ἀσπάζεται τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν καὶ τὸ πληροφορεῖ διὸ ἐπεὶ οὗ τὸ ἐρωτᾷ Β. Σ. δὲν εἶνε φίλος του — ή Κόρη τοῦ Στυμφώνος χαίρετ' ἄν τὸν μάκαρα Νουσταλγὸν Ἑλληνα καὶ τον συγκαίρει διὰ τὰ ὄρατα Μ. Μυστικᾶ πού της ἔστειλε τὴν ἔθαλε δὲ εἰς ἰόσην περιέργειαν ὡς σκεπτεῖ νὰ γράσῃ τὸν τόμον τοῦ 1898. — ή Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸ Στήριγμα τῆς Μητρὸς διὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλη διαμονὴ πλέον εὐχάριστος τοῦ Σχολείου, ὅπου ἔχει κανεὶς τόσας φίλας καὶ διασκεδάσει τὸσον ὄρατα — τὸ Ἀρθος Ἀρθέων ἀσπάζεται τὴν Ἀνοιξιότικην Βραδυάν, τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ὄρατα δελτάρια πού της ἔστειλε, καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ ταξίδι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξαι: ὁ Νεκτοκόραξ με τὸν Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Μαγικὴν Εἰκόνα, Ἀρθος Ἀρθέων καὶ Ἰπαιστον (με τὰ ὄνοματά των) — ή Παμπόνηρος Κατεργάτης με τὸν Κόντε - Ραπαράκη, Τρεμοσθῶν Ἀστέρι, Κῶμα τοῦ Δουδάβεως καὶ Ἰππίτην τοῦ Κόρακος — ή Παισιόρα με τὴν Ἑμεράλδαν καὶ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (ὡν ζητεῖ καὶ τὰ ὄνοματά των) — ή Ἐλαίς τῶν Δυστυχῶν με τὴν Ἑλπίδα, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἰππερήσαν Ἑλληνίδα καὶ Τῖδον τοῦ Ὀυρανῶ (με τὰ ὄνοματά των) — τὸ Ἀρθος τοῦ Μαίλου με τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἀνοιξιότικην Βραδυάν, Ἀστροναυτοπούλαν, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Λιωτοπούλαν — ή Θερμὴ Βροχὴ με τὴν Μέλλουσαν Καλόγρησαν, Ἀγρὸν Περιστέρακι, Ὀραῖαν Ἑλλάδα καὶ Ἀνοιξιότικην Βραδυάν — ή Ἀρχικαλαμποριστὴς με τὸ ἐκ Κων. πὸ εως παιδίον, τὸ ἐγγραφὲν ὑπὸ τῆς Νοσταλγοῦσης Ἑλληνίδος — ή Ψευδοκίηρος με τοὺς Δικηγῶνας τῆς Νεολαίας καὶ Καταρομάλλων (εἰ δυνατόν με τὰ ὄνοματά των) — τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρι με τὸν Παρήγορον Ἀγγέλον, Ἑλληνοκίδον Ἐδαφος, Βασιλέα τοῦ Κάτεργου καὶ Πλοῖον τοῦ Δουδάβεως — ή Ἑμεράλδα με τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενείας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἀηδύνα τῆς Ἑρήμου καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα — τὸ Κρητικὸν Κάστανον με τὴν Περίλυπον Ὀρραήν, Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Νεκτοκόρακα, Μαραμένον Φύλλον καὶ Σημαῖαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ή Μουσηγέτης Ἀπόλλων με τὴν Πενθοδοῦσαν Καρδίαν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν — ή Ρωμαῖος Κικέρων με τὸν Ἀγγέλον Ἀδρηγερῖνον, καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν — τὸ Ἀρθος τῆς Ἰσομοῆς με τοὺς Δικηγῶνας τῆς Νεολαίας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων καὶ Ἀγάπην τῆς Νεότητος — ή Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν με τὸ Ἀρθος τῆς Ἰσομοῆς, Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Ἐαρετόν Ἀρομα, Ἐαρ τῶν Καρδίων καὶ Ἐαρθὰ Ναυτοπούλα — ή Μέλλουσα Καλόγρη με τὴν Ἐαρθὴν Βασιλίδα, Ἐαρθὰ Ναυτοπούλα, Ἐαρθὴν Γαλανομάταν, Διοσκουρόν καὶ Πειρατικὴν Ἀδραν — ή Κεραμιδόγατος με τὴν Παιμενίδα τῆς Δίρρης, Ἀυτοκράτειραν Ἑλληνίδα (με τὰ ὄνοματά των) καὶ Ἀσπροποταμίτην — τὸ Κόκκινο Καπελάκι με τὸν Τῖδον τῆς Νυκτός, Ἀγροπολογώδατον, Καταρομάλλων, Δικηγῶνας τῆς Νεολαίας καὶ Γλυκεῖαν Καρ

διαν — ή Νέμος με τὴν Νεραΐδαν τῶν Σπετοῶν, Ἀρθος τοῦ Μαίλου, Σπαρτιάτιδα Κελευρίδα καὶ Ἀρθος Ἀρθέων.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : **Κόκκινην Ἑσφίην** (βίβλα μου ἀρέσει νὰ ἔχω πολλοὺς φίλους σήμερον, ὡς βλέπεις, ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) **Δροσερὰν Ἑσπέραν** (νὰ ἰδῶ τώρα πότε θὰ μου γράψῃς καὶ «περισσότερα» αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Ψευδοκίηρον** (ἐθαύμασα τὰ προσηρήματα τοῦ γίτου σου, καὶ τὴν χάριν, με τὴν ὅποιαν, μού τα περιγράφεις) **Ἰλίον Μέλαθρον** (σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἴ ε, ὁ Ἀνεψιός τοῦ Βασιλέως, δὲν εἴμπορὸν νὰ δημοσιεύω περισσότερον, ποῶτον διότι καὶ τὰ ἄλλα διηγήματα ἔχουν δικαιώματα, καὶ δεύτερον διότι εἶνε μετρημένος, διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καὶ ὄχι ἐνωρίτερα) **Ἐπιδοσφορον** (ή μεθ' ἡς ζητεῖς ἀνταλλάγη, δὲν ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ) **Σπαρτιάτιδα Κελευρίδα** (ἐδιάσθης νὰ παρρησιάζῃς, διότι καὶ τὴν προσηυμένην σου ἐπιστολήν εἶχα ἀναγνώσῃ, καὶ σου εἶχα ἀπαντήσῃ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν με τὸ ὄνομα δὲν γίνονται) **Δοξίαν** (ἐλήθησαν) **Βίγλαν** (ἔλαβα) **Ἐδθημον Κόρη** (ἔστειλα φίλησέ μου τὴν μικρὴν ἀδελφήν σου) **Ἰππερήσαν Ἑλληνίδα** (ἔστειλα) νὰ πῆς εἰς τὸ ἐξαδελφάκι, διὸ καὶ ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ πολὺ καὶ διὸ με χαρὰν μου μακθῶν διὸ τοῦ χρόνου θὰ γίνῃ συνδρομητής) **Μελαγχροινή τῆς Ανδρον** (καὶ ἐγὼ με πολὺ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω προσωπικῶς) **Ἀρθος τοῦ Μαίλου** (αἱ παραγγελίαι σου ἔξετελεσθῶσαν) χαίρω πού σου ἤρρεσεν ὁ τόμος τοῦ 1896 με τὸν συγκινητικώτατον Ὀρραδὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης καὶ τὸν θαυμάσιον **Καίσαρα Κασσαμπέλον** τοῦ Ἰουλίου Βέρν Γλυκίφρογγος Σελήνην (ή ὅποια ἐταξείδευσε κατ' αὐτὰς ὡς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐθαύμασε τὸ νεκροταφεῖον τῆς Γένουας πού δὲν περιγράφεται) **Δ. Ε. Μελανδρινὸν** (δ κα. Ξενοπούλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ βιβλίον του) **Ζουλέικαν** (αἱ ταινίαι μού χρησιμεύουν μόνον ὅταν συνοδεύουν τὴν παραγγελίαν) **Ἀσπρο Κάρβουνο** (δὲν σου φαίνεται περιττὴ ή πληροφορία, ἀρ' οὐ πρὸ ὀλίγου ἤσουν με τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης) αἱ πληροφορίες ἔχουν χάριν ὅταν ἀπευθύνονται πρὸς μακρὰν εὐριστομένους καὶ ἀγνώστους) **Ἀνέλιπτον Χαράν**, δὲν (πειράζει) εἰμπορεῖς νὰ της στείλῃς τετράδιον με τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον) χαίρω πού σου ἤρρεσεν ὁ **Πυρραϊώλης**) **Ατρόμητον Γεραπόστολον** ([E] διὰ τὴν ὄραϊαν περιγραφήν, ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷ, εἶνε καλῆς οἰκονομίας, ἀλλ' ἂν τὸν γνωρίζω προσωπικῶς) χαίρω πού «ατεμαγεύθη» ἀπὸ τὰ διηγήματα τοῦ Φαιδίου) **Ιεουκόθαν Κλωσίδον** (πῶς ! τὸ φύλλον σοῦ στέλλεται τακτικὰ) **Τρεμοσθῶν Ἀστέρι** ([E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν περὶ τῶν Ρωμαίων) **Ὀξύθυμον Ἀδελφόν** (ἔστειλα) **Πλοῖον τοῦ Δουδάβεως** (κατενθουσιασμένον με τὸν ἐρετεινὸν τόμον, τὸν ὁποῖον εὐρίσκει ἀνωτερον ἀπὸ ἄλλου) **Σπήλαιον τῶν Μουσῶν** (ή γνώμη μου εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον ἂν ἐπιμελής ὅμως, ὁραῖε κατὰ τὸν κανονισμόν νὰ μου στείλῃς 1 δραχμὴν) **Φλόρησαν Σαντομαλοῦσαν** (ἀλλὰ πολὺ λακωνικὴν αὐτὴν τὴν φράσιν ! **Κόρη τοῦ Στυμφώνος**, **Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην** (τὸ ἔλαβα) καὶ τὴν ἔλα εἰμπορεῖς νὰ του στείλῃς) **Ἀμβρακιδίτιδα Ἀδραν** (οὔτε αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷς, εἶνε βλεπείε πῶσον ὀλίγους συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὸν τόπον σας ! ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς πού θὰ φροντίσῃς νὰ τους πολυπλασιάσῃς) αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Ἀρθος Ἀρθέων** (κατενθουσιασμένον με τὸν Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως) **Ἀγριολούλουδον Ἀνδρον**, **Τρυφῶναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀυγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰὰ τὸ ὅπου δὲν νὰ γράσῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτιν τῶ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλαν, ὡν ἕκαστος περιεχὲ 20 φύλλα καὶ τῶματά φρ. 1

380. Αεξίφροφος.
 Μίαν δύναμιν, ἐν ἄρῳν καὶ ἐν δένδρον συνενώνω
 Καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἰς αἰῶνας φανερώνω.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Διχομίου Φουζίας.
381. Στοχειογράφος.
 Εἶμαι κράτος τι μεγάλον
 Καὶ συγχρόνως δυναμῶν.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
 Δύο προτάσεις θὰ ἐνώνω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φάλτου τῶν Δασῶν.
382. Ἀνιγμια.
 Ἄρθος τὸ ἀρσενικόν μου,
 Ὄνομα τὸ θηλυκόν μου.
 Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρθος τοῦ Ζαπτείου.
383. Ὀρθογώνιον.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ
 διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινώσκωνται διττὸ λέξεις, πέντε ὀρθογώνιως καὶ τρεῖς καθέτως.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πεντακοῦ
384. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ἀναγινώσκονται καθέτως ἑρμῆτως βασιλεῦς, ὀρθογώνιως πτηνόν, διαγωνίως δὲ ὀνομα πλοίου καὶ πτηνόν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ Νέφους.
385. Κρουπογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος ἐπιστήμων.
 2 6 5 1 9 = Ἡρώς,
 3 9 4 6 5 = Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας.
 4 8 2 3 9 = Τίπος ταρπῆς.
 5 3 1 6 = Δένδρον.
 6 5 7 3 9 = Τροφή.
 7 6 5 9 3 9 = Πόλις.
 8 5 6 = Θεῖα.
 9 6 1 4 9 2 8 5 = Μέγας ποιητής.

Ἐστέλη ὑπὸ Ὁμήτου Α. Πανδίου.
386-388. Συμπληρωματικαὶ φράσεις.
 1.) — — μᾶλλον — — αἰσχρὸν.
 2.) Εἰ — — — μαθήσει.
 3.) — ἀνθρώποις — ἥλιος.

Ἐστέλη ὑπὸ Δ. Βόταση.
388-390. Τριπλὴ Ἀκροστιχὴς μετὰ Μαγικῶν γράμματων.

Τὸ πρῶτα γράμμα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἴδρυμα θερησκευτικόν τὰ δεύτερα ζῶον, τὰ τρίτα πύλον ἀναφερομένην ὑπὸ τῆς Γραφῆς. Τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἀνταλλάξων κατόπι ἐν γράμμα, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζων ἄλλας τόσας.

1. Σημαίνει λέξιν ἄκλιτον. 2. Ζῶον ἄγριον.
 3. Εἰς αὐτὸ ὑπέκλιτον ὄνομα. 4. Πρῶτον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λιόθιματος.
391. Ἑλληνοσύμφωνον.

ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε - α α η - ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πεντακοῦ
392. Γρύφος.

Μ
 Π οὐ τῶν.
 πλοῦ

Ἐστέλη ὑπὸ Σταμ. Κ. Σταμάτη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ
 Εὐχάριστος ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. — Διεύθυνσις : Nicola Zizania, Port-Saïd (Egypte) (Α-48)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΨΥΧΘΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 15.— Ἐν τῶ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια.) ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Αἱ μεταναστεύσεις αὐταὶ τῶν βοῶν εἶνε συχναὶ εἰς τὴν Βενεζουέλαν, διότι οἱ ἰδιοκτῆται ὀφείλουσιν ἐκάστοτε νὰ συμμορφωνῶνται μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς. Ὄταν δηλαδὴ τὸ χόρτον ἐκλείπῃ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας τῶν ὑψηλοτέρων χωρῶν, ἡ βοσκὴ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ γίνεταί εἰς τὰς χαμηλοτέρων πεδιάδας, τὰς πλησίον τῶν ὑδάτων, προτιμωμένων τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια προσβάλλονται περιοδικῶς ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος καὶ τῶν ὁποίων ἡ βλάστησις εἶνε θαυμασία. Ἡ ἀγρωτὴ παρέχει εἰς τὰ ζῶα τροφήν τόσον ἀφθονοῦ ὅσον καὶ ἐκλεκτήν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν περιχθίων πεδιάδων.

Οἱ ἰλιανέροι λοιπὸν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μεταφέρουν τὰ ποιμνία των, καὶ ἐσάκις συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον νερόν, ποταμὸν ἢ ποτάμιον, τὰ ζῶα διέρχονται κολυμβῶντα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐμελλον νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο θέαμα, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐκ τῆς συστρωσέως ἐκείνης μυριάδων βοῶν.

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην, οἱ βόες ἐσταμάτησαν. Ὁ θέρυδος ἐδιπλασιάσθη, διότι αἱ τελευταῖαι τάξεις ὄθων ἰσχυρῶς τὰς πρώτας, ἐν ᾧ αὐταὶ ἐδίετταν ἀκόμη νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισαν ἀναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καμπεστέρου, ὁ ὅποιος προηγήτο.

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος, εἶπεν ὁ Κιλδέξ. Θὰ ριφθῇ μετὰ τὸν ἵππον του εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ τὰ ζῶα θὰ τον ἀκόλουθῶσιν.

Τῶντι, ὁ καμπεστέρους ἐρρίφη δι' ἐνὸς πηδήματος ἀπὸ τοῦ

ὕψους τῆς ὄχθης. Οἱ βουκόλοι, προηγουμένου ἐνὸς ὄχθου, ὁ ὅποιος ἐψάλλεν ἐν εἶδος ἀγρίου θύνου, ἐμβατήριον ρυθμὸν παραδόξου, ἤρχισαν νὰ κολυμβῶν. Ἀμέσως τότε ἡ ἀγέλη ἐρρίφη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου ἐβλεπέ τις μόνον κεφαλὰς με μακρὰ κυρτὰ κέρατα, καὶ με ἰσχυροὺς ρώθωνας, φουδώντας μετὰ μεγάλην ὀρμήν.

Ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ ἐγένετο μ' εὐκολίαν μέχρι τοῦ μέσου τῆς κοίτης, μεθ' ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος.

« Τὰ ζῶα διέρχονται κολυμβῶντα. » (Σελ. 293, στήλ. α')

καὶ ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ ἐπαρτοῦτο αἰτίως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ὄχθων.

Ἄλλὰ δὲν συνέβη οὕτω. Ἐξαφνα, συγχίνης μεγάλη παρετηρήθη εἰς τὰς τάξεις τῶν βοῶν, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκατοντάδες ἐξ αὐτῶν εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν εἰκόσι μόλις μέτρων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἐπειτα, τὴν ἰδίαν στιγμήν, αἱ βλασφημίαι τῶν βουκόλων ἀνεμίχθησαν μετὰ τοὺς μυκηθμοὺς τῶν ζῶων. Ἡ ἀγέλη ὅλη ἐφαίνετο καταληθθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ πανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία ἦτο ἀγνώστως.

— Καρίβες ! .. καρίβες ! .. ἀνέκραξαν οἱ ναῦται τῆς Μορίσης καὶ τῆς Γαλλ : νέ τ τ ας.

— Καρίβες ; .. ἐπανέλαβεν Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Ναί. .. καρίβες καὶ παράγοι ! ἀνέκραξεν ὁ Πάρσαλ.

Τῶντι, τὸ ποιμνιον συνήντησεν ἀγέλην γυμνωτῶν, ναρκῶν, ἤλεκτρικῶν ἐγγελεῶν, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Βενεζουέλας. Ὑπὸ τῶς ἐκκενώσεως τῶν ζωντανῶν αὐτῶν αλευροδουρικῶν λαγῶνων ὀργεμάτων πάντοτε καὶ ἰσχυροτάτων, οἱ βόες κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, παρέλυτον, ἐλιποθύμουν. Ἐπιπτον μετὰ τὸ πλευρόν, ἐνίονον διὰ τελευταίαν φορὸν τὰ μέλη των ὑπὸ τὴν ἤλεκτρικὴν δόνησιν, καὶ ἐβυθι-